

WALDEMAR KLEIN.

Novell
AF EMILIE FLYGARE CARLEEN.

Forts. från föreg. n. r.

— Ack, så väl jag både förstod och förstår dig! yttrade Klein, men du hvarken känner eller förstår smärtan sådan den stormar i mitt bröst... väl dig att ej så är!

— Säg icke så, svarade hon nu fullt beherrskande... Men denna stund får ej förlängas; vi måste skiljas... Leif väl... Gud välsigne dig och gör dig och henne lyckliga!

— Ja, vi måste skiljas... Du engel, bed för mig! stammade han och tryckte en lätt kyss på hennes panna.

Hon flydde till sin enslige kammar, där hon badande i tårar och i stilla bön, nedföll på sina knä för att anropa den till hvilken hon förtrostanfullt upplyfte sitt hjärta i denna första pröfningsstund, som mötte hennes unga örfarna lif.

Ännu stod Waldemar med blicken riktad mot dörren, där hon försvunnit, alldeles omedveten om allt, utom det att han förlorat henne, som var honom så utsälgslig dyrbär, då fru von Horst hemkom från sin visit och fann honom i ett tillstånd, som föreföll henne obegripligt.

— I Guds namn, herr doktor, hur står det till? Vårkommen hem, skulle jag först sagt... Men bevara mig, så ni ser ut! Hvarför är ni ensam här, och hvar är Maria? Alla dessa frågor föll likt en stormsjö öfver honom. En sådan examen blef rågan på all olycka.

— Så godt jag förmår, vill jag svara er, bästa fru von Horst! Jag är verkligen sjuk, och Maria har gått, emedan vi nyss tagit afsked med hvarandra och...

— Hvad, afbröt hon tvärt, nu åter tagit afsked? Haf den godheten, herr doktor, och förklara er litet tydligare!

— Jag skulle redan haiva efterkommit er önskan, min fru, om ni ej afbrutit mig! svarade Klein, sårad öfver fru von Horsts ton. Han måste nu åter genomgå alla omständigheterna af den bedröfliga historien, och det var ingen lätt sak att välja ord och framställning så, att de höllo den grundlagda medelvägen mellan förnuftet och den sårade modersfångan.

Om Klein verkligen egde nog skicklighet därtill eller om fru von Horst fann sin fördel vid hans misräkning, är icke bekant; men nog af, hon åhörd honom med deltagande och svarade då han slutat: Ni har givit ett alltför vackert prof af barnslig lydnad att ej ett exempel kan framställas till efterföljd. I de sista orden låg en antydning af ironi, som Klein missförstod.

— Edra ord, min fru, låta ganska tvetydiga, sade han kallt, och mina vore förmöden icke egnade att väcka edert deltagande?

— Jo, samerligen, och själva er handling har mitt fullkomliga bifall. Men hvad det beträffar att mina enkla yttranden bjodo tvetydighet för er, så tillåt mig att göra er närmare bekant därmed... Grosshandlaren Billing har redan för ett par veckor sedan anhållit om Marias hand. Ni torde befria mig från att underätta er hvarföre jag ej hittills oroad min dotter med detta förslag. Nog af: jag vill nu göra det, ty om tre dagar kommer han för att erhålla svar.

— Hvad, ropade Klein häftigt, och lif och rörelse återvändande hastigt i bildstoden, är det mitt exempel min fru ni då vill förhålla henne? Inser ni då icke den väsentliga skillnaden i min ställning, hvilken icke medgar något val, och hennes? O, var ej så grym, sära ej så djupt hennes och mina känslor! bad han bevekligt.

— Bäste herr doktor, svarade fru von Horst mycket fogligt, jag vill ju Marias lycka. Jag hade gärna önskat den på annat sätt, men ni vet bäst själf, att sådant numera ej kan ske. Därför tycker jag, att hon i uppfyllandet af sin mors önskingar och förenad med en man af så allmänt erkänt redlighet, ej kan bliiva olycklig. Tiden skall dessutom försona henne med sitt öde.

Klein skakade misstroget på hufvudet, alldeles förvirrad af den oförutsedda nyheten. Jag vågar ej yttra ett ord! sade han tyst och bittert. Ni skall väl icke öfvertala henne mot sin vilja?

Jag skall göra hvad min plikt bjuder och hemställer åt Gud och hennes eget hjärta att afgöra! svarade hon upprörd.

Klein tryckte tacksamt hennes hand och skyndade bort.

För första gången visade modren sig ej främmande för dottrens känslor. Med innerlig ömhet och djup rörelse slöt hon det älskade barnet i sin famn och Maria fann sig till och med lycklig genom denna lifviga och ovana tröst. Hon aftorkade sina tårar och försäkrade sin moderliga vän att hon ville vara stark och göra sig värd hennes kärlek och godhet.

Hade fru von Horst nu varit nog klok att lämna dottern en tid åt sina egna tysta allvarliga betraktelser jemte den nya njutningen af modrens ökade värme deltagande i hennes öde, skulle allt ha gått bra; men hon, den kloka modern, ville göra såsom många andra mödrar före henne, hon ville smida medan jernet var varmt, utan att beräkna huruvida hon ej genom sin ifver skadade den sak, hon tänkte att befrämja, och framför allt medan hon vanligen ansåg sin egen öfvertygelse för ofelbar, ärnade hon inverka på Maria i hennes nuvarande sinnesstämning. Också begagnade hon sig af tillfället att framställa Billings tillbud jemte fördelarna däraf. Hon beskref den med levande färger, nämnde löftet att redan om tre dagar lämna honom svar och slutligen den glädje, hon (Maria) genom sitt bifall skulle förorsaka

sin gamla mor, hvars värnlösa ålderdom, liksom dottrens ungdom, behöfde en beskyddare.

Alla dessa framställningar gjorde på Maria samma intryck, som om hon skådat de skiftande bilderna i ett laterna magika. Hon svarade litet eller intet, hvarken ja eller nej, utan blott att hon måtte få gå till hvila, emedan hennes hufvud värkte så att hon knappast kunde hålla det uppe. Fru von Horst var nöjd: hon begärde ej mera. Det öfversteget hvad hon vågat hoppas, att Maria ej gjort någon invändning, och hon tyckte sig redan kunna anse saken såsom i det närmaste afgjord. Flickans verkliga tillstånd, hennes dolda smärta att bekvämligheten af moderns deltagande i förenad med det slag, som träffat henne, huru allt detta skulle verka på henne, det kunde modern icke fatta. Dennes hopp hvilade på följande dagen. Men med den kom ingen förbättring. Maria var för matt och viktigt illamående att kunna ingå i något redigt samtal, och dagen därpå steg fru von Horsts oro till sin höjd. Den afgörande tiden var inne, och det blef den afven, men ej så som hon beräknat det.

Klockan var omkring 9 på förmiddagen, då båda doktorerna Faxe och Klein gingo arm i arm uppåt gatan, inbegripna i ett allvarsamt samtal. Vid ett häftigt springande bakom dem och ett: Vanta, herr doktor, vanta för all del! vände de sig bägge, osäkra hvilken af dem det bråskande budet gälde. Där stod fru von Horsts lilla Stina. Hennes nåd berösa herr doktor Faxe och anhåller att han ville vara god och genast komma hem.

— Nå, hur så, jungfru lilla? frågade denne. Är hennes nåd sjuk?

— Nej, inte hon, men fröken mycket illa — stark feber, och nu på morgonen har hon börjat yra.

Kleins belagenhet var ej afundsvärd. Huru snart kan jag träffa dig? frågade han Faxe med konstlad lugn.

— Vid middagstiden, hemma hos mig själf! svarade denne och försvann med flickan.

De timmar, som åstodo till middagen, blefvo sekler för Waldemar. Aldrig hade hans patienter funnit den vänliga medlidsamma doktors så tva och dyster som nu. Andtligen slog klockan i och strax därefter stod han vid dörren till Faxes studerkammare.

— NÅ? var hans enda korta fråga.

— Hvarför nå? frågade denne leende.

— Ursäkta, min bror, återtog Klein, jag är förvirrad — min mening var att få veta huru fröken von Horst befinner sig.

— Ah, det glömde jag! Hon ligger i nervfeber... det är förläpligt, tillade han, troligen för att ej synas bemärka sin gasts inre rörelse, hvad den sjukdomen griper omkring sig uti den delen af staden!

— Det är väl ingen fara? frågade Klein med en ton, som han förgäves bjöd till att gifva fasthet. Den förråde dock vida mera än ett vanligt deltagande, hvarföre Faxe, som nu slöt till det verkliga förhållandet, svarade med lätt ironi:

— Bror lärar själf känna att man, i en sjukdom af sådan beskaffenhet, andra dagen icke kan anskaffa för följder. Tacka Gud, så länge din unga fastnöt ej skriver en sådan olycks-post till dig! Men den kännedom, jag i allmänhet eger om fruntimmer, är jag säker att hon ryknat sin stolta panna, om hon sett din min vid detta tillfälle.

— Tror du det? genmålde Waldemar, som, i det ögonblick hans fastnöt nämndes, åter var på jorden och i fullkomlig fattning. Det skulle ej kläda henne i mina ögon, ty jag fördror hvad jag lämnar: förtroende och min heder oantastad.

De senare orden beledsagades af en höjning i rösten, den hans vörd mycket väl förstod; men långt ifrån att finna sig stött sade han skämtande: Du förtärf dig onödigt, min hederbror! Jag hade ej annan utväg att återställa dig, då du, såsom jag tyckte, höll på att få en släng af den fruktade hjernerfebern... Tro mig, tillade han hjärtligt, jag menade väl och handlade som en värd borde göra.

De förstodo hvarandra fullkomligt, skakade hvarandras händer och ledde samtalet på andra ämnen.

Vid samma tid erhöi herr Billing från fru von Horst följande biljet:

Min högtärdade vän!

Med största smärta underättar jag er att denna dag, som jag hoppades, ja verkligen hade all anledning att tro det den skulle slutas till alla vår tillfredsställelse, tvärtemot blifvit förvandlad till en sorgedag. Maria har insjuknat i nervfeber, och doktor Faxe, som varit här, kunde ännu ej gifva något utlåtande därofver. Vi vilja emellertid hoppas det bästa, och hvad som blir uppskjutet är ej glömdt. Med största högaktning

herr kusins tjänarinna
Sophie von Horst.

Den redlige gubben Billing, hvilken i sitt hjärta fröjdade sig åt aftonen af denna dag och alldeles lefvat upp på nytt vid föreställningen om det sköna angenäma lif, han skulle bereda sin unga maka till ersättning för det hon ville skänka honom sin hand och sin innerliga omhulande valvilja — längre sträckte sig icke hans anspråk — blef så modfärd öfver denna vink af ödet, att han nära jagat hela förslaget ur hägen. Han blåste röken i stora hvirflar ur sin pipa, till dess han var alldeles omhöljd af moln. Detta var hans älskingsvana, när han begrundade något; allting syntes honom då blifva klarare och mera fattligt. Från de luttiga bilderna, som han bläst upp och ned, tryckte han sig höra små tröstegrunder framhviskas, och slutet af hans grublerier blef således, i följd af de små goda andernas medverkan, att för denna gång afvakta tiden och hoppas — en

klen tröst, vill det synas för den, som känner huru väl hoppet förstär åt gäcka de dödliga och huru, då det flyr, kvarlämnar blott minnet af sina löften och säret af det under blomman dolda törnet.

Men dessa obehagliga erinringar väckte icke någon farhåga hos Billing. Efter en stund ringde han.

— Hör, kära madam Walberg, jag spisar ensam i mitt rum här i dag. Ett par förlägna hostningar följde härpå... Af vår lilla högtidlighet här till afton blir ingenting... hm hm hm... med ett ord: det blir ej af — åtminstone tills vidare.

Detta anordnande kostade synbarligen på herr Billing.

Madam Walberg aflägsnade sig tigande. På eftermiddagen, då hon bar upp kaffet till herrarna på kontoret, tog hon dock sin skada igen med ett häftigt utfall mot fru von Horst och hennes dotter. Hon ansåg sin egen, konforisternas, ja hela kontorets värdighet förnärmat i och med hushondens och ville icke begripa något vidare i denna viktiga sak.

VIII.

Julie. Ödet. Förskräckelse och villervalla.

Det ges stunder, då smärtans pil darrar inom oss, då all rymd synes oss för inskränkt. Vi känna en dunkel obestämmd önskan att undkomma, en nästan vanstinnig längtan att slippa oss själfva.

Bulwer.

En herlig och klar morgon i maj, då den leende, uppbloomstrande naturen i yppig prakt tryckte inbjudna hela mänskligheten till frid och njutning af dess stilla fröjder, stod vid ett af de höga fönstern på Knapergården dess herskarinna, den sköna Julie och blickade ut i den vida rymden.

Det hörde icke till den unga dams lefnadsvanor att lämna sin sängkammare så tidigt som den timma, vid hvilken hon nu var uppe. Men hvad betyder vanans alldagliga enahanda emot denna obekanta oro, detta trängande, detta känslans rastlösa drifhjul, hvilket ödet hemlighetsfulla makter sätta i lopp för att bereda det mänskliga sinnet på något ännu okänt men ändå intryck!

Något sådant, någon högst egen oro hade hållit Julia vakna nästan hela natten och tidigt fört henne upp. Denna ångslan och besynnerliga sinneförändring var dock numera icke så ovanlig hos henne, sedan hon blifvit förlofvad med Waldemar, som under förra dagar, då hennes lif blott hade tvänne syftsmål: att behaga och att herska. Småningom hade bättre och ädlare känslor blandat sig med de förra. Dessa nyfödda knoppar, alstrade af förändrad jordnast, skulle sorgfälligt vårdade, kanske haiva utvecklats sig till blomma och sedermera till helig frukt, men det skadades en skicklig hand att uppträda dem, och de förblefvo tyvärr endast knoppar, hvilka öfverväxtes af det flitigt uppskjutna ogräset.

Julie St—hal, tidigt genom döden beröfvad en huld moders ledande vård, blef vid tolv års ålder skickad till en af de förmästa pensioner, där unga fruntimmer bildning besörjdes. Den yttre fulländades i hög grad, den inre blef betydligt förbäddad. Grunddragen i hennes lynne voro stolthet och låfänga, hvilka icke mildrades af någon starkare ädlare böjelse. Väl kände hon det bättre och egde en rikedom af varma känslor på botten af sitt hjärta, men de råkade ständigt i strid med hennes bägge hufvudet och fingro vanligen vika för dem. Då hon, efter tre års bortvoro, återkom till faderhemmet, förtyste hon alla genom sin skönhet, sina talanger, sitt lifliga, lysande, fria väsende, ja, äfven genom sin stolthet och den ogenerande ton, som hon visste antaga, ty hon gjorde allt med behag. När man härtill lagde den stora förmögenhet, hon hade att vänta, var det naturligt att hon skulle blifva i hög grad beundrad. Lycksökare från alla håll infunno sig till lott-dragning om hennes ynnest. Hon skämtade med alla, utan att visa något förreträde; det var ett vidsträckt fält öfver hennes låfänga, på hvilken hon gärna jagade, men hon aktade sig noga att sara sitt villbråd och sålunda bortskämda det.

Brukspatron St—hals hus hade alltid varit ansett såsom gastfritt, men sedan Julie emot-tagit vårdan om sin fars hushåll (såvida rättigheten att utföra de befallningar, som ett nyckfullt sinne kan påbätta, förtjänar denna benämning), hade detta till den grad tilltagit att gubben St—hal många gånger suckade i tysthet och önskade att Julie snart måtte göra ett val, hvarigenom detta larm och bråk skulle upphöra.

Sommaren före de händelser, som vi nu berättade, hade Waldemar, då han besökte sina släktingar på Brunkenäs, förnyat bekantskapen med Julie. Såsom barn hade de ofta lekt tillsammans, då han, Gustaf, Karolina och Julie alltid träffades hos någon af de båda familjerna. Han hade icke på många år sett henne förrän nu, då hon redan länge varit hemma från pensionen. Det gick med honom som med många andra: han blef alldeles bländad af hennes yttre behag och visade henne mycken artighet; men hans känslor voro likväl ej till den grad fängslade att de kunde segra öfver eller ens beherska hans bättre öfvertygelse. Han insåg snart att hon var lättsinnig, stolt och nyckfull, hvilka egenskaper för ingen del fingro ingå i hans tillkommande makes meritförteckning. Han hade Julies fel på ena vågskålen, hennes skönhet, rikedom och förtjänster på den andra. Nu jemkade han hit och dit, men det ville ej

lyckas att erhålla jemvigt. Vågskålar, hvaruti det bättre låg, fög i luften, den andra sjönk, och därmed var Waldemars beslut fattadt. Han kunde så mycket lättare utföra det som han aldrig yttrat ett ord om kärlek. Vid denna tid sökte han och erhöi stadsläkarejänsten i W—, lärde där känna Maria och glömde nästan att Julie fanns till, hvarom han dock genom senare händelser blef liflig påmind.

Med henne förhöll det sig alldeles motsatt. Hon kände och blef fullkomligt öfvertygad att hon älskade Waldemar varmt och innerligt. Han egde i hög grad hennes aktning; och hon var öfvertygad att hon icke med någon annan man på jorden skulle finna den lycka, som en förbindelse med honom kunde skänka henne. Med dessa känslor borde man af henne vänta ett mgra sansadt handlingssätt än hittills, men den gamla lusten att försvissa sig om sitt valde, in-nan det ännu blifvit stadga, skadade henne. Detta insåg hon själf och tillgrep därför ett ännu sämre medel, det att göra honom svart-sjuk, då hon röjde för honom sina många erö-ringar och det sätt, hvarpå hon lekte med dem. När äfven denna utväg slog fel, beslöt hon att dröja sitt hjärtas verkliga känslor, låtsade före-draga alla andra framför honom och visade den största köld och likgiltighet. Men då han nu, ledsen vid alla hennes nycker, reste utan att haiva förklarat sig, ångrade hon bittert sitt förhållande, fördömde sin lättsinnighet, försäskade de sina tillbedjare och beslöt en fullständig förändring med sitt hufvud och hjärta.

Under dessa förbättringsplaner, af hvilka en del redan voro verkställda, anhöll gubben Klein, på Waldemars vägnar, om hennes hand. Så oförmodadt vid målet af sina önskingar, uppsköt hon förbättringarne till vidare. Waldemars förändrade, nästan kalla sätt gaf nu en ny riktning för hennes tankar och drömmar. Sådant borde icke den synas, som åtnjutit den höga utmärkelsen af hennes frivilliga ja. Hon kunde ej förklara detta, och hans bref talade för ingen del om längtan, smärta och saknad, hvilket hon så gärna önskat höra, ty de buro alla stampeln af lugn, af allmänt ädla tankesätt, finhet i känslan och nästan för mycket allvar i ämne och behandling.

Kort sagt, Julie fann, att det ej var kärle-kens språk och kände en djup oro. Hattill kom saknaden af alla försvunna beundrare, för hvilka hon hade alltför lifven ersättning i en så beskaffad fastmans hyllning. Hon skref därefter och bad Waldemar komma med till Knapergården. Men antingen han saknade lust därtill eller att hans uppgift var riktig, då han svara-de att en stark nervfeber i W— förbjöd läka-res afresa, nog af han kom ej, och nu började den sårade och retade själfkänslan gifva sig luft i förtvetylse. Ett svagt hopp hviskade väl stundom: "Han kommer!" men det bedrog henne, och förgäves spanade hennes öga åt den trakt, dit hennes tankar sväfvade i oro och längtan.

En morgon, då Julie med tillhjälp af sin lorgnert var sysselsatt härmad, upptäckte hon en mörk punkt i dalen. Småningom blef för-målet tydligare, och slutligen syntes ett åkdon med tvänne resande. Krokningen af vägen, som ledde upp till den långa höga backen, hvil-ken från den sidan förde till själva gården, borttog likväl för henne åsynen af dessa resan-de. Hennes längtan var nu uppdriiven till sin höjd.

Men om någon af flydda tidens astrologer ställt hennes horoskop, skulle han visst icke funnit konstellationerna i detta ögonblick gyn-nande. Måhända skulle han haiva förklarat att den planet, som bestämde hennes öde, stod färdig att ingå på en annan bana än den be-räknade och att utan tvifvel hennes egen svag-het bestämde dess riktning... Julie, otålig att ej egenkänna de i sina kapper insvepta männen, ropade till Karolina, som inträdde i rummet:

— Bästa du, kom och se, hvilka de där her-rarne äro, som synas i den lilla vagnen därnere i backen! Tror du, att det er Waldemar?

Hade Julia kastat en blick på Karolina, skulle hon tydligt hos henne haiva röjt att hon kände åtminstone någon af dem i vagnen. Men Julie hade annat att sysselsätta sig med. Ett förnyadt: Nå, hvad säger du? bragte Karolina till hennes vanliga lugna besinning.

— Det är ej Waldemar, utan, som jag ty-cker, din bror och den andra en obekant officer. — Ah, ropade Julie och klappade händerna af förmöjelse, det var herligt, ty är Gustaf den ene, så är den andre säkerligen baron von K—, om hvilken du ju minns att han skref. Gud va-re lof, jag tager då åtminstone för en tid god-natt af detta tråkiga och ensformiga lif. Bästa Karolina — hon vände sig till denna, som kvar-stod vid fönstret, under det Julie hastigt mön-strade sin drägt framför spegeln — jag vet att du ej är så nogräknad eller, om du så vill, så få-fång; tag du emot herrarne, medan jag putsar om mig.

I stället för svar uppgaf Karolina ett genom-trängande rop och ilade ut som en blix. Ge-nast stod Julie vid fönstret och såg den sista skymten af ett uppskakande skådespel. Vag-nen, en liten lätt holsteinare, hade hunnit nära höjden af backen, då sprinten, som fasthöll ti-stelstången, sprang ur. Den ene hästen blef skrämd och slet sönder linorna. Hästarna ka-stade sig åt sidan, och vagnen strök med en sådan fart ner i djupet, att den och de resande försvunno i ögonblicket ur den gapande skjuks-bondens åsyn, hvilken, oakadt alla svärjande uppmaningar, då olyckan hände, ej kunde göra annat än se på.

(Forts.)

Svensk Bokhandel.

ANDERSSON, R. B., Prof. Jule-gave. Et Udvalgt af Eventyr og Fortællinger. Elegant indb. 1 Cloth. 75
ARTHUR, T. S., Ti Nætter i en Skjæbetsve og hvad jeg der-aa. Illustreret. Indb. i Cloth. 50
RANG, ANTHON. Skrappe-Pers Hændelser. Clothbnd. 50
BIRKEDAL, HOLGER. Peru-Bolivia-Chili. Krigen i Syd-amerika paa Kysten af det Stille Hav (1879-1881). Med Illustrationer. Indb. 50
BJERKNES, MARIE. Koleratængerne paa Normannia. Et Kulturhistorisk fra 1892. Med Billeder af Professor Bjerknes. 26
BJORNSSON, BJORNSTJERNE. Fortællinger. 78 Sider. Indb. i Cloth. 2 Bind. 150
Bjornstjerne. Fortælling. Heft. 15
BJURSTEN, HERMAN. Gyltas Grotte. Romantisk Skildring fra Middelalderen. Heftet 75
Do. Indb. 75
BLADE AF LIVSSENS TRE IL Folkenes Lægedom. Et Skrift-stil til hver Dag i Aaret. Vestlonne Format. 1 smukt Clothbnd. 15
BLANCHIE, AUGUST. Hvyre- skens Fortællinger. Heftet 0.50 Do. Indb. i Cloth. 75
— En Præstmands Erindringer. Fortællinger. 324 Sider. Heft. 0.50. Do. smukt indb. i Cloth. 75
BLOM, G. P. Fordum og Nu. Fortælling fra Norge 1801-1838. 320 Sider. Heftet 0.50. Do. Indb. i Cloth. 75
BONDESEN, INGVALD. Styria-manden og hans Brud. En historisk Fortælling fra det tolvte Aarhundrede. Med Illustrationer. Indb. i Cloth. 100
BOURGET, PAUL. Løgn. Ro-man. 75
BOURSET, A. Nybegynderne paa Eriessen. Fortælling fra In-dianerkrigen. 25
B O Y E S E N. HJALMAR HJORTH. Gunnar. Fortælling. Oversat af O. Christ. Med mange Illustrationer. 104 Sider. Heftet 0.50 Do. Indb. i Cloth. 75
BULL, JACOB B. Bondeopprøret. Historisk Skildring fra det tolvte Aarhundrede. Heft. 0.50. Do. Indb. i Cloth. 75
BØGA, JOHAN. Fra Bergens- kanten. Skisser. Indb. i Cloth. 50
CARNETTET eller filosofien i Nosterstykke, som indeholder Mænd, hvarpaa man ved Hjælp af et besynderligt Orakel kan erholde Forkundskab om tilkommande Begivenhe-der. Heftet. 25
CARL DEN TOLVTE. En histo-risk Skildring af hans Liv og Krigshedder. Med Carl XII's Portræt. 72 Sider. Heft. 0.20. Do. indbundet. 35
CARLEN, EMILIE. Et Aar. Roman. Indb. i Cloth. 75
COLLINS, MARIE. Oens Hem-melighed. En Fortælling fra Blommandets og Hugenoternes Tid. 374 Sider. Illustreret. Heft. 0.75. Clothbnd. 1.00
CORRELL, MARIE. Thelma, en norsk Prinsesse. Fortæl-ling fra Midtsøens Tid. 569 Sider. Heftet 1.00. I smagfuldt Clothbnd. 1.25
DAHL, JONAS. En Bergmands familie. Fortælling. 25
DAHL, KONRAD. Arne Livaa-g. En Forbyrdesers Livsroman. Heftet 0.50. Do. Indb. i Cloth. 75
— Lina Kjerbo. En Fortælling med 3 Illustrationer. Heft. 0.25. Do. Indb. i Cloth. 50
DELMUS, Indtønden fra Thors-hof. Fortælling. 712 Sider. Indb. i Cloth. 1.25
DEN SORTE BOG, eller et op-naa hvad man vil. Funden i en afled gammel fransk Ka-valers efterladte Papirer. Heft. 15
DEN LILLE HENRY OG HANS OPPASSER. Fortæl-ling for Barn. Cloth. 25
DEN TABTE OG GJENFUND-NE JEDELSTEN. En Sjele-historie passende for unge og gamle. Fortælling i 10 Dele af A. L. O. E. Indb. i Cloth. 50
DEN VANSKÅBTE. Fortæl-ling fra den amerikanske Uaf-hængighedskrig. Indb. i Cloth. 50
DET SORTE KABINET I NIOCKHOLM eller Gæstav den tredies Lønkammer hos Mamsel Arvidson. En Span-log efter den berøgte Skat-tergeskes Papirer. 15
DIAMANTER, SMAA. Udvalgte Fortællinger samlet ved B. B. 240 Sider. Indb. i Cloth. 75. Do. Indb. i Cloth med Guldslut. 1.00
DRACHMANN, HOLGER. Paul og Virginie under en nordlig Brode. Illustreret. Indb. 50
DUMAS, ALEXANDER. Et Aar i California. Efter en Udvalgt Fortælling. Indb. 40
— Greven af Monte Christo. Ro-man. 704 Sider. Heft. 1.00. Do. smukt indb. i Cloth. 1.50
— De tre Musketerer. Historisk Roman. 860 Sider. 2 Bind. Heft. 1.50. Indb. i Cloth. 2.00
ERBE, ALEXANDER. Fra Skjærgaarden. Skisser. Heft. 0.25. Do. Indb. i Cloth. 50
FELING, Glade Sjele. Nye og bedste Samling af Skræner og Ildfald, humoristiske Viser, Anekdoter, Monologer, Teater-sange, Ballader, Politioffiser m. m. samt en udvalgt Samling af Leilighedstaler. Smukt indb. 50
— Leilighedstalerne. En und-værlig Readgiver for alle, som vil bidrage til at bringe Liv og Munterhed ind i Sel-skabet og genrylige Kredse. 15
ELSTER, KRISTIAN. Ton-Trondal. Fortælling. 202 Sider. Smukt indb. i Cloth. 75
ETIAR, CARIT. Arabere og Kaboyer. Skildringer. Med Illustrationer. Indb. 50
EVANS, WILLIAM. Pastor. Hverides Sjele vinder for Guds Rige. 128 Sider. Indb. i Cloth. 40
EWALD, H. F. Griffenfeld. Historisk Roman. 204 Sider. Heft. 0.75. Do. Indb. i Cloth. 1.00
JENKINS, MRS. G. PA. et år har. Roman. 80
JON I SKATHULT. 10
KAPTEJENS BRUD, eller kår-lekens offer. 15
KAMPEN FOR EN BRUD. 25
KAREERFLICKAN, berättelse från sista årens kriget. 20
Öfversättande böcker skolas portofolli efter belöpningsmottagande. 50
Udvalgte bøger skoles brett på begiven. C. RASMUSSEN PUB. CO., 125-126 N. 4th St., Minneapolis Minn.